

hade envist ursäktat oss med att bilarna voro så tungt lastade att de inte orkade mer. Nu hade vi varit borta i tjugu dagar och ingen visste vad vi hade för oss. Kvarhöllos Yew, Effe och Serat, skulle väl återstoden av expeditionen se sig tvungen att också återvända.

Den västra horisonten var färgad i intensivt glödande rött, och fullmånen steg silvervit upp ur töcknet i öster. Inför denna grandiosa prakt och denna fantastiska rikedom på flammande varma färger åt det ena hållet och den kalla stilla silverglansen åt det andra, försonar man sig med ödemarkens armod. Men snart blekna de flammande tonerna i väster som när en nattlig stäppbrand slocknar och månen övertar ensam herraväldet över de söndervittrade kullarna.

Vi sitta och prata i tältet. Lampan skall just tändas då Chen ropar: "bilsurr!" och skyndar ut. Vi följa honom upp på utsiktskullen. Där kommer han! Det är blott *en* lastbil. Ett dåligt tecken! Georg skulle ju ha varit med och hitfört Edsel. Nu kommer kanske Yew med besked att vi alla måste återvända, sannolikt på order från Nanking.

Resenärerna hoppa av. De äro Yew, Effe, Serat, boyen San Wa-tse och mongolen Tjokdung. Vår styrka vid Lo-t'o-chings brunn räknar alltså nu elva man. Georg och Liu Chia äro de enda som fattas.

"Är allt lugnt i Anhsi?" frågar jag och Yew svarar:

"Allt är i bästa ordning."

"Var är Georg och Edselbilen?"

"Georg vågade inte riskera bilen i mörkret. Vi foro därför ifrån honom, men han kommer i morgon."